

Arrest

nr. 152 419 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 april 2005 een aanvraag tot vestiging in op basis van zijn tewerkstelling bij de bvba X. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Verzoekster diende op 13 april 2005, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in. Ook deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Op 15 april 2014 werd bij een verificatie van een gegevensbestand (Dolsis) vastgesteld dat verzoeker niet als werknemer bij de bvba X is gekend.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 maart 2015 ten aanzien van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 april 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M.M.A.], Nationaliteit :Spanje, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in als werknemer op 13.04.2005. Ter staving van zijn aanvraag legde hij een werkgeversattest (bijlage 19bis), arbeidsovereenkomst en loonfiche bij de firma X (afgekort tot H-N sprl op het werkgeversattest) voor. Hij bekam op die basis het verblijfsrecht als werkgever op 17/06/2005.

Na onderzoek in de databank van de Sociale Zekerheid (dolsis) blijkt dat betrokkene nooit voor de firma X heeft gewerkt.

De minister of zijn gemachtigde kan overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 een einde stellen aan het (duurzame) verblijfsrecht van de burger van de Unie indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan latere tewerkstellingen of andere elementen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Gelet op het ernstige karakter van de vastgestelde fraude vervallen alle rechten verkregen uit het frauduleus verkregen verblijfsrecht van betrokkene, Het verblijfsrecht, evenals het duurzame verblijfsrecht van de betrokkene wordt ingetrokken.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 en 57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Deze beslissingen vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

1.5. Op 10 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens ten aanzien van verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 april 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [A.H.], Nationaliteit :Marokko, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw [A.H.] diende de bijlage 19 in op 13/04/2005 en heeft ondertussen het duurzaam verblijfsrecht (F+kaart) bekomen op 06/11/2009 in het kader van gezinshereniging met haar man ([D.M.A.]) van Spaanse nationaliteit.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren, of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Na onderzoek in de databank van de Sociale Zekerheid (dolsis) blijkt dat betrokkene haar echtgenoot, in functie van wie zij het verblijfsrecht bekam, nooit voor de firma X heeft gewerkt. Het verblijf van de echtgenoot werd vervolgens beëindigd op basis artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor de heer [D.M.A.] dd.10/03/2015). Betrokkene ontleent haar verblijfsrecht aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht van haar echtgenoot. Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervallen alle rechten verkregen uit het frauduleus verkregen verblijfsrecht van meneer [D.M.A.], dus ook het recht op gezinshereniging van zijn echtgenote en zijn kinderen. Het verblijfsrecht, evenals het duurzame verblijfsrecht als familielid van een Burger van de Unie van mevrouw [A.H.] wordt ingetrokken.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de Spaanse echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 en 57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

Deze beslissingen vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. X van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. X van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing[en], is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

In casu is er in de bestreden beslissing geen verwijzing naar art. 7 Vw.

Een verwijzing naar de artikels 54 en 57 van het KB van 08.10.81 is niet voldoende.”

3.1.2. Allereerst moet worden opgemerkt dat de bepalingen van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 21*” dat “*zo nodig*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). Het gegeven dat hieraan in het verleden in bepaalde arresten van de Raad werd voorbijgegaan en, met verwijzing naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, een ander standpunt werd ingenomen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft trouwens reeds aangegeven dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen (artikel 42septies en artikel 7 van de Vreemdelingenwet) en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen in regel geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat in de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt namelijk geduïd dat toepassing werd gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt ingetrokken omdat werd vastgesteld dat hij dit op frauduleuze basis verkreeg. Hierbij wordt toegelicht dat hij een verblijfsrecht verwierf op basis van een arbeidsovereenkomst met de firma X en een loonfiche, doch bij verificatie van gegevens uit een gegevensbank is gebleken dat hij nooit voor deze firma heeft gewerkt. In de aan verzoekster gerichte beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden wordt toegelicht dat haar verblijfsrecht wordt ingetrokken omdat zij dit recht ontleende aan haar echtgenoot wiens verblijfsrecht werd ingetrokken omdat hij het verwierf op frauduleuze basis.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen tegen de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met kennis van zaken aan te wenden.

Wat betreft de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verweerder zich beperkt tot de verwijzing naar de artikelen 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en verzoekers terecht aangeven dat een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. Het is derhalve niet mogelijk om vast te stellen op welke precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verweerder zich meent te kunnen beroepen om over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Aan deze vereiste dient nochtans te worden voldaan, gelet op het feit dat in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te bevatten. Verweerder kan daarnaast ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de artikelen 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zouden volstaan als juridische grondslag. Voormelde artikelen voorzien immers slechts dat verweerder “desgevallend” een bevel om het grondgebied kan afgeven, hetgeen impliceert dat verweerder dient te onderzoeken of er een juridische grondslag is die hem toelaat over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder kan evenmin voorhouden dat hij zou zijn vrijgesteld van de verplichting om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren louter omdat hij reeds een andere beslissing heeft gemotiveerd. Een dergelijke vrijstelling is namelijk niet voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden bij het nemen van de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Zij kunnen wel worden gevolgd waar zij een schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42quater, § 1, derde lid, “42quater, 4°” en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“[...]”

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Omdat desbetreffend artikel de overheid verplicht om een dergelijk onderzoek te voeren is artikel 42quater, §1, derde lid geschonden.”

4.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.2.2.2. De Raad merkt verder op dat verweerder geen toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers ook niet aantonen dat deze wetsbepaling van toepassing zou zijn.

De beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werden genomen met toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. In dit wetsartikel is niet bepaald dat verweerder rekening dient te houden met de duur van het verblijf van een vreemdeling in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong indien hij een einde stelt aan het verblijf van deze vreemdeling op basis van de vaststelling dat deze vreemdeling dit verblijfsrecht verkreeg op basis van valse of misleidende informatie, door gebruik te maken van valse of vervalste documenten, door het plegen van fraude of door gebruik te maken van ander onwettige middelen die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

4.2.2.3. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel "42quater, 4°" van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat deze verwijzing niet toelaat vast te stellen welke precieze bepaling van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Dit wetsartikel is immers ingedeeld in verschillende paragrafen en zowel paragraaf 1 als paragraaf 4 bevatten een "4°". Verzoekers laten ook na enige nadere toelichting te verschaffen. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk.

4.2.2.4. De uiteenzetting van verzoekers laat voorts niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen die een einde stellen aan een verblijf van meer dan drie maanden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het materieel motiveringsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers tevens niet aantonen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.2.6. Verzoekers zetten nog uiteen dat het redelijkheidsbeginsel de Raad toestaat om een beslissing onwettig te bevinden wanneer deze tegen alle redelijkheid ingaat doch tonen met deze theoretische uiteenzetting geenszins de schending aan van de door hen in hun tweede middel als geschonden aangevoerde wetsbepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur.

Zo het al de bedoeling zou zijn van verzoekers om de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich aan te voeren – ondanks het feit dat zij dit beginsel niet uitdrukkelijk aangeven in hun opsomming van de geschonden geachte artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur – dan kan het volstaan te benadrukken dat het niet kennelijk onredelijk is om een recht op verblijf dat op frauduleuze wijze werd verkregen in te trekken.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekers voeren in hun derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stellen het volgende ter onderbouwing van hun standpunt:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een gezinshereniging weigert wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door de gezinshereniging te weigeren, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van het verblijf en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekers. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. X, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;
- R.v.St. nr. X, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekers anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (23ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: “Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001 p. 60-63).

Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet is gebeurd.

- Raad voor vreemdelingenbetwistingen, nr. X van 12 december 2008 in de zaak RvV X / II.”

3.3.2. Verzoekers gaan bij hun betoog duidelijk uit van een verkeerd uitgangspunt. De bestreden beslissingen die een einde stellen aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen namelijk niet worden beschouwd als beslissingen waarbij *“de overheid [...] een gezinshereniging weigert”*. Verweerder heeft in voorliggende zaak het verblijfsrecht van beide echtelieden ingetrokken en er is dus geen sprake van een situatie waarbij één partner in België over een verblijfsrecht beschikt en de andere niet.

Artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) laat verweerder daarnaast toe om zich te mengen in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven wanneer dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In casu staat het niet ter discussie dat er een wettelijke basis is om de bestreden beslissingen die een einde stellen aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen en deze beslissingen zijn nodig om de doelstellingen die zijn voorzien in artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet te bereiken. Het ontnemen van een verblijfsrecht dat op onrechtmatige wijze werd verkregen is immers vereist ter bescherming van de openbare orde.

Verzoekers houden verder onterecht voor dat verweerder geen belangenafweging zou hebben doorgevoerd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken – meer specifiek uit de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden die verzoekster werd betekend – blijkt namelijk dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker een burger is van de Unie die naar een andere lidstaat van de Unie kan migreren en verzoekster haar partner dan kan vervoegen en

verzoekster zich in de lidstaat waarvan haar partner een onderdaan is of in een andere lidstaat waar deze kan verblijven kan integreren, medische verzorging genieten en een gezinsleven kan opbouwen.

Er moet ten overvloede worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Gezien voorgaande vaststellingen, gelet op het feit dat verzoekers voorheen reeds in Spanje woonden en het gegeven dat niet lichtzinnig kan worden voorbijgegaan aan het feit dat het verblijfsrecht frauduleus werd verkregen – hetgeen niet wordt betwist – blijkt niet dat de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden disproportioneel zijn.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel, al dan niet iuncto artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is gegrond in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de vierde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat twee van de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK